

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/116/2019
Identifikačné číslo spisu: 5115233396
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5115233396.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. E., bývajúcej v W., zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanej POHOTOVOSTĽ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 3 210 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 40 C 115/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2019 sp.zn. 6 Co 205/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. decembra 2016 č.k. 40 C 115/2016-93 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3 210 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3 210 eur od 27. októbra 2015 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané uzavretie štyroch zmlúv o úvere medzi stranami sporu, a to zmluvu č. XXXXXXXX z 30. apríla 2009, na základe ktorej bol poskytnutý úver v sume 1000 eur s dohodnutou odplatom v sume 872 eur. Ďalej zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXX z 22. októbra 2010, na základe ktorej bol poskytnutý úver v sume 1400 eur s dohodnutou odplatom v sume 1216 eur, zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXX z 30. novembra 2010, na základe ktorej bol poskytnutý úver v sume 350 eur s dohodnutou odplatom v sume 322 eur a zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXX z 12. augusta 2011, na základe ktorej bol poskytnutý úver v sume 350 eur s dohodnutou odplatom v sume 322 eur. Konštatoval, že jednotlivé zmluvy o úvere s poukazom na charakter zaväzujúcich sa subjektov, založili medzi stranami sporu spotrebiteľský právny vzťah, pričom každý jeden úver spĺňal zákonom definované predpoklady spotrebiteľského úveru. Z dôvodu absencie povinných náležitostí úverových zmlúv, a to druhu spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miery nákladov, úrokovej sadzby a termínu konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. a), f), i), j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzavretia zmluvy, (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.), považoval všetky poskytnuté úvery za

bezúročné a bez poplatkov, čoho následkom mal preukázané bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej v sume 3210 eur v súvislosti so sumami zaplatenými žalobkyňou prevyšujúcimi jednotlivé úverové istiny. Právny vzťah posúdil v zmysle § 39, § 41, § 52 § 53 ods. 6, § 54 Občianskeho zákonníka ako vzťah spotrebiteľský. Uložil žalovanej zaplatiť žalobkyňi 3210 eur z titulu istiny (bezdôvodného obohatenia) spolu s 8,05% úrokom z omeškania z tejto sumy od 27. októbra 2015 do zaplata. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovanou súd prvej inštancie uviedol, že vychádzal zo skutočnosti, že žalovaná mala vedomosť, že svoju činnosť vykonáva v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch so zámerom získania bezdôvodného obohatenia, a preto bolo potrebné aplikovať ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že pre posúdenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je dôležitá skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia, t.j. moment, kedy mala k dispozícii potrebné údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom k uvedenému stanovil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na 1. apríla 2015, a zároveň uzavrel, že žalobou podanou na súde dňa 19. novembra 2015 bol nárok z bezdôvodného obohatenia uplatnený včas. Vznesenú námietku premlčania nepovažoval za dôvodnú a žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalovanou rozsudkom z 30. januára 2019 sp.zn. 6 Co 205/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Vyslovil, že žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení sa prioritne zaoberal vznesenou námietkou premlčania, ktorú nepovažoval za posúdenú správne súdom prvej inštancie. Citoval ust. § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. V súvislosti so subjektívnou premlčacou dobou odvolací súd poukázal na znalosť práva ako východisko pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny.

V danom prípade mala žalobkyňa pri každej zmluve o úvere vedomosť o výške poskytnutej úverovej istiny, teda z jej strany aj vedomosť o tom, že jej platby presiahli v úhrne výšku poskytnutej istiny úveru, a to zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX preplatený splátkou dňa 17. februára 2010, subjektívna doba začala plynúť dňom 18. februára 2010. Zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX preplatený splátkou dňa 9. augusta 2011, subjektívna doba začala plynúť dňom 10. augusta 2011, zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX preplatený splátkou dňa 20. októbra 2011, subjektívna doba začala plynúť dňom 21. októbra 2011 a zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX preplatený splátkou dňa 26. októbra 2011, subjektívna doba začala plynúť dňom 27. októbra 2011. Žalobkyňa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila zo všetkých zmlúv žalobou z 15. novembra 2015, a teda po viac ako štyroch rokoch po zaplatení „preplatenej splátky“ každého úveru, po márnom uplynutí subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ďalšie dokazovanie týkajúce sa skúmania, či v danej veci uplynula trojročná alebo desaťročná objektívna premlčacia doba, považoval odvolací súd za irelevantné. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zmysle § 388 C.s.p. a žalobu v celom rozsahu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 2 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) C.s.p., nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Namietala, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy,

keď podľa jej názoru uplatnený nárok v danom prípade nie je premlčaný. V tejto súvislosti poukázala na rozdielnu rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu, napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 169/2017, z ktorého vyplýva rovnaký právny názor ako zaujal odvolací súd v napadnutom rozsudku, pričom v zmysle tohto názoru sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v obdobných prípadoch viaže na moment, kedy dôjde k zaplateniu tej splátky, ktorou dôjde k úplnému splateniu istiny poskytnutého úveru a k prvému plneniu nad tento rámec poskytnutých prostriedkov. Naopak, v rozhodnutí sp.zn. 5 Cdo 121/2009 najvyšší súd dospel k záveru, že „pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal“. Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že je potrebné vychádzať z ust. § 107 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého subjektívna premlčacia doba začína plynúť až vtedy, keď sa oprávnená osoba skutočne dozvie o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto sa bezdôvodne obohatil. Za podstatnú skutkovú okolnosť pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v takýchto prípadoch považovala moment, kedy sa spotrebiteľ dozvie, že sa na zmluvu uplatňuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, t.j. že nemá alebo nemal plniť splátky ako vyplývajú z uzatvorenej zmluvy. Žalobkyňa považovala závery odvolacieho súdu za právne neudržateľné, nakoľko pripustením jeho výkladu by sa prakticky zmazal rozdiel medzi plynutím objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Zdôraznila, že ak by mala získať skutočnú (nielen predpokladanú) vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musela by poznať skutočnosť, že veriteľ nemá na základe daných zmlúv nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov (napr. v rámci posúdenia veci zo strany súdu). Ďalej uviedla, že žalovaná riadne neodôvodnila svoju námietku premlčania a nepodložila ju relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v prípade tejto skutočnosti spočívalo práve na jej strane. Poukázala na to, že aplikácia princípu „neznalosť práva neospravedlňuje“ odvolacím súdom mala ustúpiť uplatneniu princípu ochrany spotrebiteľa, na podporu čoho poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 6 MCdo 9/2012. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť, eventuálne zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vrátiť vec mu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C.s.p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C.s.p., v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) C.s.p.).

K stručnému odôvodneniu v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá C.s.p. dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, sp.zn. 2 Cdo 132/2013, sp.zn. 3 Cdo 18/2013, sp.zn. 4 Cdo 280/2013, sp.zn. 5 Cdo 275/2013, sp.zn. 6 Cdo 107/2012 a sp.zn.7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp.zn. 1 Cdo 6/2014, sp.zn. 3 Cdo 209/2015, sp.zn. 3 Cdo 308/2016, sp.zn. 5 Cdo 255/2014).

8. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 421 ods.1 písm. c) C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 432 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Podľa § 440 C.s.p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacími dôvodmi je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak dovolací súd ju dosiaľ ešte neriešil. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ust. § 431 až § 435 C.s.p. (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 203/2016, sp.zn. 3 Cdo 216/2017, sp.zn. 4 Cdo 64/2018, sp.zn. 6 Cdo 113/2017, sp.zn. 7 Cdo 95/2017 a sp.zn. 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12. V preskúmvanej veci žalobkyňa vymedzila právnu otázku spojenú s nesprávnym právnym posúdením veci, a to v okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že uviedla, že táto otázka je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne. Poukázala na rozhodnutie odvolacieho súdu sp.zn. 3 Cdo 169/2017, z ktorého vyplýva, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa viaže k momentu zaplatenia tej splátky, ktorou dôjde k úplnému splateniu istiny poskytnutého úveru a k prvému plneniu nad tento rámec poskytnutých prostriedkov. Naopak z rozhodnutia odvolacieho súdu sp.zn. 5 Cdo 121/2009 vyplýva právny záver, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal.

13. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania na základe vymedzenej právnej otázky skúmal naplnenie dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 421 ods.1 písm. c) C.s.p. a dospel k záveru, že otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu posudzovaná rozdielne. Zo záverov oboch rozhodnutí odvolacieho súdu, na ktoré poukázala žalobkyňa, vyplýva, že v zmysle § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. V rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 169/2017 dovolací súd uviedol, že sú irelevantné

skutkové okolnosti týkajúce sa právnej kvalifikácie pre stanovenie okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. V rozhodnutí sp.zn. 5 Cdo 121/2009 dovolací súd dospel v otázke stanovenia okamihu začiatku plynutia premlčacej doby k obdobnému záveru, ako v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 169/2017, ak uviedol, že je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom kto ho získal. Pri posúdení tejto otázky je rozhodná skutočná, preukázateľná subjektívna vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Odvolací súd posúdil okamih začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá nie je posudzovaná rozdielne, a preto uplatnený dovolací dôvod nezakladá prípustnosť dovolania.

14. Vo vzťahu k aplikácii princípu „neznalosť zákona neospravedlňuje“ („ignorantia iuris non excusat“), ktorý je v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa, podnikateľa potrebné vyžadovať v najvyššej možnej miere, dovolací súd uvádza, že na tento princíp poukázal v súvislosti s posudzovaním oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v prípade, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok (rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 6 M Cdo 9/2012).

V sporovom konaní však jednou zo základných procesných povinností strán sporu je povinnosť tvrdenia (§ 150 C.s.p.) Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviest tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Žalobkyňa v spore k okamihu, kedy sa dozvedela o preplatení istiny a akým spôsobom, na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 11. októbra 2016 (č.l. 71 spisu), len uviedla, že to bolo na jar v roku 2015, kedy si kontrolovala všetky zmluvy a ich úhrady, z dôvodu, že žalovaný od nej stále požadoval plnenie. Následne požiadala o pomoc advokátsku kanceláriu. Odvolací súd však správne skonštatoval, že márnym uplynutím subjektívnej premlčacej doby po viac ako štyroch rokoch po zaplatení „preplatenej“ splátky každého úveru a podanej žaloby dňa 15. novembra 2015, by bolo akékoľvek ďalšie dokazovanie týkajúce sa objektívnej premlčacej doby nadbytočné, s ktorým názorom sa dovolací súd stotožnil.

15. Z týchto dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné v zmysle § 447 písm. c) C.s.p. Vzhľadom na rozhodnutie z procesných dôvodov, dovolací súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia neposudzoval.

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 438 ods. 1 C.s.p v spojení s § 453 ods.1 C.s.p, tak, že v záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade so zásadou procesnej ekonomie (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 Základných princípov C.s.p.) náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.